

Για άλλο ανυπόγραφο, άγνωστο και μη αρχειοθετημένο με άλλο τρόπο υλικό, [πατήστε εδώ](#).

Πόσο Χρήσιμος Είναι Ένας Αναρχικός Πατριωτισμός στην Νότια Κύπρο; (Negative Worker) (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο κυκλοφόρησε στο Athens Indymedia στις 24/08/26.

Περιεχόμενο

ΠΟΣΟ ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΑ ΚΥΠΡΟ;

Η Αναρχική Πρωτοβουλία Αντίστασης στο Σιωνισμό (ΑΠΑΣ) έβαψε με τα χρώματα της Παλαιστίνης την πινακίδα της προεκλογικής καμπάνιας του εγκληματία πολέμου Gadi Eisenkot και νομίζουμε ότι, δεν υπάρχει κάποια/ός που να μην χάρηκε με αυτή την δράση. Σε ένα πρώην ανώτατο αξιωματικό του στρατού του Ισραήλ, με ένα ιστορικό σαν αυτό που περιγράφει η ΑΠΑΣ στο κείμενο της (<https://athens.indymedia.org/post/1642196/>), του αξίζουν πολύ χειρότερα απο μια μπογιά σε πινακίδα. Παρά το ότι χαρήκαμε όμως για την δράση, θεωρούμε πως το κείμενο εκφράζει προβληματικές πατριωτικές θέσεις που αντί να προωθούν το αντικαπιταλιστικό, αντιπολεμικό και αντιεθνικιστικό κίνημα, αντίθετα αναπαράγουν προβληματικές που πάνε ενάντια στο πνεύμα της ίδια της δράσης τους. Μια κίνηση που θέλει να σταθεί ενάντια στους καταπιεστές και αλληλέγγυα προς τους καταπιεσμένους/ες, πρέπει να ξανασκεφτεί τόσο τις έννοιες όσο και το περιεχόμενο των όσων λέει για να είναι αποτελεσματική. Σαν κομμάτι του ευρύτερου χώρου στην νότια Κύπρο, θεωρούμε πως αξίζει να εκφράσουμε κάποιες κριτικές σκέψεις σχετικά με το κείμενο, ελπίζοντας να προβληματίσει τον αναρχικό χώρο στη νότια Κύπρο, αλλά και ευρύτερα τον κόσμο του αγώνα ενάντια στην γενοκτονική πολιτική του Ισραήλ, σχετικά με τον λόγο που προωθείται.

Σιωνιστική αποικιοκρατία και «αντίσταση για τον τόπο μας»

Απο την αρχή του κειμένου βλέπουμε ένα σχήμα που παρουσιάζει ενοποιημένα την σιωνιστική αποικιοκρατία και την ντόπια πλουτοκρατία και τους πολιτικούς ως μια παρασιτική δύναμη κατοχής της Κύπρου, κατοχής μάλιστα που λένε ότι θα αντισταθούν. Κατοχή τίνος όμως; Κατοχής μιας κυπριακής γής που ανήκει όχι μόνο στον λαό αλλά και στα ζώα και στα δέντρα. Η ΑΠΑΣ προσπαθεί να επανανοηματοδοτήσει την έννοια του τόπου και της σύνδεσης της κοινωνίας με την γη με ένα συμπεριληπτικό τρόπο, εντοπίζοντας μάλιστα εκεί κομμάτι της πραγματικής της δύναμης. Ωραίο πράγμα η συμπεριληπτικότητα αλλά, όλο το σχήμα πατά πάνω στην πιο διαχωριστική και ανταγωνιστική έννοια: την έννοια της πατριωτικής σύνδεσης με τον τόπο, δηλαδή την ιδιοκτησιακή έννοια του εθνικού/λαϊκού ανήκειν. Πόσο ωφέλιμο είναι σήμερα άραγε ένα πρόταγμα αντίστασης με βάση ένα αναρχικό συμπεριληπτικό πατριωτισμό;

Αντι να κριτικάρουμε τον ιδεολογικό διαχωρισμό που δημιουργεί το κρατικά κατασκευασμένο αίσθημα του εθνικού ανήκειν, αίσθημα στο οποίο βασίζεται η διαίρεση του παγκόσμιου πλανητικού

ανήκειν, που οικοδομείται ο εθνικισμός, ο ρατσισμός και η ένοπλη αλληλοσφαγή μεταξύ μας, βλέπουμε να προτάσσεται ένας συμπεριληπτικός πατριωτισμός προς την υπεράσπιση του τόπου μας απο τον σιωνισμό. Αντί με αφορμή την πινακίδα του Eisenkot να απευθύνει αντίσταση στην στρατοκρατία, τον πολιτικαντισμό και τον εθνικισμό ως οργανικές εκφράσεις του συστήματος εκμετάλλευσης, κυριαρχίας, αποξένωσης, διαχωρισμού και ανταγωνισμού στο οποίο ζούμε, επιλέγει να επικεντρωθεί μόνο στην αποικιοκρατία του ισραηλινού κράτους-κεφαλαίου στην Κύπρο, ξεχνώντας μάλιστα πως ο κύριος μηχανισμός καταπίεσης στο τόπο μας δεν είναι το Ισραήλ, αλλά το κυπριακό κράτος-κεφάλαιο.

Για μας το σχήμα κακή Αποικιοκρατία vs καλός Λαός είναι ένα σχήμα προβληματικό. Όχι επειδή η αποικιοκρατία (κάθε μορφής) δεν είναι κάτι κακό (που είναι), ούτε επειδή ο κυπριακός λαός δεν είναι αρκετα καλός για τα γούστα μας. Παρουσιάζοντας τον ξένο αποικιοκράτη ως απειλή για τον τόπο σου, δεν μπορείς παρα να αναπαράγεις την κυρίαρχη ιδεολογία της εθνικής ενότητας - η οποία αποτελεί βασικό εμπόδιο στην ανάδειξη και αντίσταση των εκμεταλλευτικών και εξουσιαστικών σχέσεων. Όσο και αν θέλεις απο μια αναρχική και συμπεριληπτική σκοπιά να επανανοηματοδοτήσεις την αγάπη και την σύνδεση του λαού με τον τόπο του, ένας αντιαποικιοκρατικός λόγος ενάντια στον ξένο κατακτητή και τους ντόπιους συνεργάτες του, αναπαράγει τις παραστάσεις που μας καλλιέργησε το εθνικό φαντασιακό: εθνικές απειλές και προδότες. Μέσα σε αυτή την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, που μας κληρονόμησε ειδικότερα η μετα-74 εποχή, οτιδήποτε συρρέει μέσα της κινητοποιεί τα πατριωτικά/εθνικά αντανakλαστικά που οδηγούν σε ενόττητα και συμφιλίωση των εκμεταλλευόμενων με τους εκμεταλλευτές τους. Το όποιο οικολογικό, φεμινιστικό και αντιεξουσιαστικό περιεχόμενο ή και η προσπάθεια σύνδεσης της αποικιοκρατίας με τα παγκόσμια συστήματα εξουσίας, σημεία τα οποία εμφανίζονται στο κείμενο, θεωρούνται δευτερεύουσας σημασίας, είτε επισκιάζονται πλήρως.

Απο μια αντιπολεμική και αντιεξουσιαστική σκοπιά στην οποία θέλουμε να μιλάμε, θεωρούμε πως ένας τέτοιου τύπου αντιαποικιακός λόγος, είναι απο άστοχος μέχρι και προβληματικός, καθώς αποτυγχάνει να επανανοηματήσει την σχέση του με το εθνικό προς μια απελευθερωτική και ριζοσπαστική κατεύθυνση.

Βιώνουμε ιστορικά ίδιες καταστάσεις;

Παρα το οτι το κείμενο λέει οτι «χωρίς να προσπαθούμε να κάμουμεν οποιανδήποτε άτοπη σύγκριση μεταξύ των καταστάσεων Κύπρου τζιαι Παλαιστίνης ή πρόβλεψη του μέλλοντος...» εν τέλει, εν μέσως πλην σαφώς, κάνει ακριβώς αυτο! Μας παρουσιάζει απομονωμένα γεγονότα απο το ιστορικό τους πλαίσιο, τόσο της Κύπρου όσο και της Παλαιστίνης, για να μας κρατά σε “εγρήγορση” ως προς την σιωνιστική κατοχή που μπορεί να βρεθεί η Κύπρος.

Κάποιες αναγκαίες ιστορικές επισημάνσεις που αποφεύγουν οι συγγραφείς:

Α) Οι μαζικές εγκαταστάσεις και αγορά γης στις αρχές του 20ού αιώνα στην περιοχή της Παλαιστίνης, έγιναν σε πολύ διαφορετικό ιστορικό πλαίσιο (πογκρόμ Εβραίων, παγκόσμιοι πόλεμοι, εποχή των εθνικών κινημάτων και ίδρυσης εθνών-κρατών κτλ). Οι μαζικές εγκαταστάσεις και επενδύσεις σε Κύπρο, δεν πιστεύουμε πως έχουν κάποια σχέση με τα αρχικά στάδια της αποικιοκρατίας στην Παλαιστίνη αλλά με την διαχρονική στρατηγική της Κυπριακής Δημοκρατίας να δημιουργεί καλές διακρατικές συνεργασίες και θετικό κλίμα προσέλκυσης επενδυτών. Οι μαζικές εγκαταστάσεις εκατομμυριούχων Ρώσων και Κινέζων εδώ και δεκαετίες σε Λεμεσό και Πάφο, επιβεβαιώνουν μάλλον πως αν υπάρχει κάποια αποικιοκρατία δεν είναι ισραηλινή ή άλλης εθνικότητας, αλλά είναι η αποικιοκρατία της ιδιοκτησίας, του εμπορεύματος και της αγοράς στον κυπριακό χώρο και χρόνο.

Β) Όσον αφορά την Νάκμπα του '48, να αναφέρουμε πώς αυτό το καταστροφικό γεγονός για τους Παλαιστίνιους/ες, δεν έγινε μονόπλευρα λόγω της σιωνιστικής αποικιοκρατίας, όπως το παρουσιάζουν οι συγγραφείς και ο παλαιστινιακός εθνικισμός, αλλά, έγινε μέσα στο λεγόμενο αραβοεβραϊκό πόλεμο. Ήταν δηλαδή παράγωγο της σύγκρουσης δύο εθνικιστικών αφηγήσεων για το δικαίωμα στο τόπο και το έδαφος. Μια σύγκρουση ενός συνασπισμού αραβικών κρατών που δεν αναγνώρισε την υπάρξη του ισραηλινού κράτους στο τόπο του, και απο την άλλη, το Ισραήλ που ήταν έτοιμο να καταστρέψει, να σκοτώσει και να εκτοπίσει (όπως έγινε στην Νακμπα του '48), ώστε να υπερασπιστεί το έδαφος που πιστεύει ότι του ανήκει. Αν κάτι μπορεί να συγκριθεί με την Παλαιστίνη του 1948 και την Κύπρο (με δικές της ιδιαιτερότητες και χαμηλότερη κλίμακα έντασης), είναι σίγουρα η σύγκρουση εθνικισμών μεταξύ ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων την περίοδο 1958-74. Δεν υπάρχει κάποιο σημάδι ότι θα οδηγηθούμε σήμερα ή στο άμεσο μέλλον σε κάποια κυπριακή Νάκμπα απο την σιωνιστική αποικιοκρατία, όπως αφήνει να εννοηθεί το κείμενο της ΑΠΑΣ.

Γ) Τέλος, σχετικά με τις αναφορές για κατάληψη της Κύπρου από το σιωνιστικό πρότζεκτ πριν από ενάμιση αιώνα και το σημερινό πλάνο ένταξης της Κύπρου στο «Μεγάλο Ισραήλ», νομίζουμε ότι δεν είναι κάτι άλλο πέραν απο φήμες. Δεν ξέρουμε κάποια πολιτική δύναμη στο Ισραήλ που να υποστηρίζει κάτι τέτοιο. Και αν υπάρχει, δεν φαίνεται να έχει μαζική υποστήριξη για να το συζητάμε. Αυτό που αξίζει όμως να πούμε, είναι πως οι αναφορές περί «Μεγάλου Ισραήλ» και «μαζικές εγκαταστάσεις ισραηλινών» θέλουν πολύ προσοχή όταν λέγονται. Όχι μόνο επειδή μπορεί να μην στέκουν, αλλά, επειδή δημιουργούν μια γενική εικόνα του ισραηλινού κατοίκου της Κύπρου ως απλό εξάρτημα του ισραηλινού κράτους. Αν δεν προσέξουμε τις διατυπώσεις μας, οι ισραηλινοί κάτοικοι γενικώς (και όχι οι δηλωμένοι εξτρεμιστές ειδικώς) μετατρέπονται σε «εποίκους» και εργαλεία του «αποικιοκρατικού σιωνιστικού πρότζεκτ» στο νησί. Μια τέτοια προσέγγιση που μετατρέπει γενικά τους ισραηλινούς σε εποίκους, αποικιοκράτες ή γενοκτόνους, χωρίς να κάνει διακρίσεις πολιτικής ταυτότητας, ταξικής θέσης κτλ, φλερτάρει επικίνδυνα με ένα ρατσισμό που καθόλου δεν βοηθά κανένα μας, ειδικότερα ένα κίνημα που θέλει θεωρητικά να αλλάξει την ζωή και τον κόσμο.

Negative Worker

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2020-2029](#), [2026](#), [Μη Προσδιορισμένη](#), [Παλαιστίνη](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://www.movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://www.movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:unclassified:anarchist_patriotism_palestine

Last update: 2026/08/28 10:34

